

ENMIG DE LA FOSCOR, TU.

Enmig d'aquesta foscor
que ens envolta
i oprimeix l'ànima.
Que ha posat a prova la nostra força,
i la nostra Fe en tu, Senyor.
Com a Moisès ens ha fet dubtar
per no poder veure
la teua llum misericorde.
Que al final, amb la teua força,
has fet brillar.

Per a alguns has sigut tu,
Crist volgut i estimat,
l'únic far al qual seguir
enmig de la tempesta.
La mà que ens ha ajudat
a no defallir,
a continuar lluitant.

La teua paraula,
la que en el pitjor moment,
ha arribat a nosaltres de mil maneres diferents,
i ens ha fet deixar a un costat
el pessimisme de creure,
que les trompetes sonaven,
i les muralles de la nostra Fe en tu,
el nostre Crist de la Fe,
podrien caure.

Perquè hem vist crueltat,
desolació,
por davant el desconegut...
i soledat.

Potser el pitjor sentiment viscut.
A soles, molts dels teus fills
han hagut de fer front a comiats,
al sofriment de veure la vida marcir-se.

I elevant-se sobre el mal,
guiant-nos en la certitud,
TÚ.
Com illa d'esperança,
quite davant el descoratjament.
Hem vist els teus braços en creu,
acollint-nos a tots
per a poder sentir-nos protegits.

Quants paterners,
fills teus,
hauran tornat a tu?
Pròdigs.
Sabedors que al teu costat
el dolor és menys tempestuós.
I la vida, torna a fer brillar les seues ànimes,
abraçant-se a un futur en tu.

Hui, més que mai Morenet,
protegeix-nos sota el teu mantell.